ÎNDRĂGOSTIŢII VORBESC DESPRE VREME

Epitaf

Pe marginea de jos a timpului,
Pământul era plin de spânzuraţi;
Sub soarele roşu de august,
Fiecare era atârnat de câte ceva,
După puterile lui.

Marii oratori zăceau spânzuraţi de limbi
Şi, de la Cicero la mascaţii moderni,
Toţi părea să aibă, în mod straniu,
O singură, multiplicată limbă.

Pe poeţi îi lăsaseră cu capetele-n jos
Şi îi agăţaseră, ca ultim hatâr,
De scheletul galben al cuvintelor,
Încremenit între lume şi cer.

Semeţii cavaleri ai istoriei,
Deveniţi de mult statui ecvestre,
Atârnau şi ei, cu cai cu tot,
De câte o stea căzătoare,
Aşa cum o făcuseră întotdeauna.

Printre toţi aceştia, sită deasă,
Se strecurau, spânzuraţi unii de alţii,
Cei care nu mai avuseseră timp
Nici de cal, nici de cuvinte
Şi, curios, în inerţia obştească doar ei
Părea că se mişcă spre infinit.

Fuga spre roşu

După descoperirea Americii
Sau călătoria spre centrul pământului
(Unde, de fapt, nu s-a dovedit a fi
Decât o mare bilă de fier),
Precum şi după alte ieşiri din casă,
Am început cu toţii să ne căţărăm
Pe unde mai era loc.

Deşi încă ne mai zvârcolim
Noaptea prin somn,
Stelele care ne cad dimineaţa
În ceaşca de cafea
Ne spun că suntem tot mai aproape
De mijlocul universului.

Acum, că tot am ajuns aici,
O să săpăm în continuare;
Poate ieşim şi noi într-o zi
Pe partea cealaltă.

* * *

Mi-ar fi plăcut să recit cu tine poezii
Noaptea, pe ţărmul oceanului,
Când luna cheamă valurile la şezătoare,
Iar ele vin pe rând să ne asculte.

Aş fi vrut să te rostogolesc extaziat
O zi întreagă prin pădurea mea de iarbă
Şi să vorbesc cu tine despre vreme,
Cum fac toţi îndrăgostiţii.

Ar fi fost frumos, fireşte,
Să gândim împreună la câte-o stea,
Iar ea, atinsă de gândul nostru,
Să pornească stingheră în jos,
Devenită pe dată cometă.

Dar m-am pierdut printre aceşti munţi,
Sau printre aceste ziduri,
Şi acum n-o să mă mai creadă nimeni.
Ca şi cum între cer şi pământ
Nu s-ar fi întâmplat nimic.

Intrarea la apă

Ploaia se pornise să cadă
Şi toate rădăcinile începeau
Să-mi crească înapoi.
Pentru prima oară, paşii şovăiau
Şi cu fiecare călcâi intram în pietre.

S-ar putea să nu fi fost
Decât prea târziu,
Dar ploaia semăna din ce în ce mai mult
Cu o rostogolire de munţi
Şi se bătea cap în cap
Cu toţi munţii înălţaţi de mine
Până în ziua aceea.

Nu, nu, nu, nu e bine deloc,
Mi-am dat şi eu târziu cu părerea
Şi am gândit la soare, am gândit la iarbă,
Am gândit la tine
În timp ce trupul meu se făcea vad,
Se făcea ocean, se făcea aer.

Arhitecturală

Toate ceasurile cu care m-am întâlnit pe drum
Mi-au spus că urma să pleci
Şi am început să închipui motive
Cu care să te opresc în loc.

Am întins poduri măreţe între insule
Până m-am simţit în preajma ta,
Apoi am cusut apele cu diguri
Ca să nu mai alerge o dată cu tine.

Pe pământ am pus ziduri neclintite
Şi le-am aşteptat să ajungă ruine,
Iar între timp în fiecare duminică
Am construit câte o catedrală.

Am ridicat peste tot minuni de arhitectură,
Pe care lumea le-a dărâmat în trei zile,
Şi toţi şi-au întors capetele
La zgomotul căderii lor.

După ce am pregătit aceste motive
Timp de o viaţă sau aşa ceva,
M-am dus la gară, unde mi s-a spus
Că trenul cu care trebuia să vii
Mai întârzie puţin.

Depersonalizare

Sufletul mi se varsă prin stilou
Ca flăcările pe nara balaurului,
Şi paginile ard în jurul meu,
Hrănite cu gânduri până la nori.

Cerneala camuflează foarte bine focul,
Aşa m-au învăţat şi pe mine alţii;
Poezia asta
E ca un joc cu lăcuste prin iarbă.

Uite-mă cum stau călare pe munţi,
Cu umerii înfipţi în soare
Şi caut, la lumina lui, să mă feresc
De rândurile deja scrise.

Câteodată mă întreb
Dacă nu cumva m-am aşezat pe un vulcan
Şi el o să mă arunce într-o zi în cer,
Înainte ca eu
Să fi terminat de ars toată hârtia.

Inchiziţie

Îmi smulseseră deja nouă unghii
Şi se opinteau acum într-un efort suprem
Să mi-o ia şi pe ultima.

Ar fi putut să-mi lase măcar una;
Cu ea aş fi scrijelit poate ceva
Mai târziu, pe pereţii camerei:
Pâine pentru istoricii viitorului.

Deşi ochii îmi fuseseră scoşi de mult,
Încă mi se părea că-l văd pe Dumnezeu fugind.
Nu mai avea loc nici el în lume
De atâtea unghii.

Toată viaţa de apoi a pământului
Atârna de ultima, nedesfăcuta mea unghie,
De care trăgeam şi eu îndărăt,
Făcându-mi doar datoria,
Ca toţi cei ce mai trecuseră pe-acolo
Înaintea mea.

Nu ştiu

Nu ştiu despre tine nimic
În afară de literele alfabetului
Şi nişte semne de punctuaţie;
Doar atât am izbutit să aflu
Din cuvintele domnului Gutenberg şi de la
Cele câteva oglinzi care mi-au povestit
Despre întâlnirile lor cu tine.

Totuşi, stau destul de bine înfipt
În umărul tău drept
Când îţi culci inima la pământ
Şi în celălalt,
Când te răsuceşti cu ea în stele.

Nu trebuie decât ca lumina
Să-mi vină din partea stângă
Şi voi călări o lupă măiastră
Peste marele întins al viselor tale,
În fiecare noapte.

* * *

Nu mă simt deloc bine aici,
Cu fruntea în coroana asta de nuc,
Îmbrăţişarea lui de frunze îmi e
Ca un clopot răsturnat
Înfăşurat pe limba trupului.
Cerul trage de mine cu frânghii,
Să oprească ploaia de ţărână
Care tot cade peste el în sus.
Scuipă-mă-napoi, copacule, scuipă-mă
Cum azvârli o vrabie
Sau cum azvârli un zmeu
Când le e foame de lumină.

Măcar o dată,
C-un fulger rupe norii fântânilor
Şi lasă-le să se arunce cu mine
În buretele acesta de nori crăpaţi
Care mă cheamă şuierând
La liturghie.

Bucuria melcilor

Stăteai fumegătoare, ca un gând
Şi-un melc în jurul tău târa tăcerea,
Cu cercuri măsurându-ţi privegherea,
Secunde lungi spre tine aruncând.

Balaur îmi părea, scuipând nisip,
Şi nu purtam în mine nici o vină,
Dar mă grăbeam pe calea de lumină
Ca trupul din nisipuri să-ţi ridic.

Neînfricat, eu călăream un zmeu –
Te iubeam mult, ca nimeni înainte;
Aş fi ucis, cu spada de cuvinte,
Tot timpul ce-ar fi curs în drumul meu!

Iar tu ciopleai, zvârlindu-mă-napoi,
Vrăjită în spirală de balaur,
Spre bucuria melcilor, în aur
Statuia depărtării dintre noi.

Sentiment montan

Locuiesc într-o depresiune
A sufletului meu.

Cu siguranţă, ceva se întâmplă
În locul acesta;
Încă din ziua când am venit aici,
Peste tot în jurul meu
Cineva ridică nişte munţi.

E ca şi cum mi-ar creşte barba;
În fiecare dimineaţă,
Îmi pipăi sufletul şi găsesc
Munţii tot mai înalţi,
Prin toţi porii îmi ies vârfuri noi,
Nemaivisate.

Într-o bună zi,
Va trebui să-mi iau inima-n dinţi
Şi să-ncep să urc.

Târgul de oale

Mi-am purtat sufletul de lut
Prin toate mormintele lumii
Şi i-am dat multe, felurite forme
Până să ajung la tine.

M-ai găsit într-o zi, pe marginea drumului,
Aşteptându-te aşa cum o făceam,
Probabil, de câteva milenii,
Şi m-ai luat, sunt sigur de asta,
În căuşul palmelor.

M-ai dus acasă şi m-ai curăţat
De buruieni, de râme, de amintiri,
Căci trebuia să fiu uşor şi slobod
Înaintea atingerii tale,
Niciodată ştiută.

M-ai frământat cu grijă,
Să nu mă risipeşti cumva printre degete:
Cu gesturi precise, de iubire ageră,
Deprinsă de la strămoşi,
M-ai amestecat încet, încet, cu visele tale.

Apoi, din mâinile tale au ieşit fulgere
Şi, pe vasul de lut care ajunsesem,
Ploile au răsărit câmpuri cu flori,
Aşezate în motive statornice,
Mai vechi decât ceramica însăşi.

O vreme, m-ai lăsat pe un pervaz,
Să mă prindă soarele, să intre în mine tăcerea.
Într-o zi, m-ai luat din nou în palme
Şi m-ai scos la vânzare
În faţa lumii, la târgul de oale.

De atunci, de fiecare dată,
S-a găsit câte cineva să mă cumpere,
Aşa că am fost aruncat
Prin toate părţile globului,
Rămânându-mi doar să aştept
Să intru iar în pământ,
De unde încerc să mai ajung o dată
În mâinile tale.

Poem pe o piatră roşie

Ştirea apăruse în toate ziarele,
Oamenii vorbeau despre ea pe străzi,
Acum se ştia sigur:
Nu mai era nici un peşte în ocean.

Pescarii auziseră şi ei
De curiosul fapt
Şi năvăliseră toţi cu undiţele,
Să le demonstreze celorlalţi
Că lucrurile nu stăteau chiar aşa.

Se aşezaseră unul lângă altul la pândă,
Înşiraţi pe ţărmul oceanului,
Mândru fiecare de răbdarea lui,
Cu care avea să prindă
Cel puţin un peşte.

Adevărul era că lumea
Nu prea mai avea răbdare.
Pe sub apă, momelile
Începuseră să se înghită între ele,
Iar pescarii se uitau deja unii la alţii
Ca la nişte conserve.

După ce mâncaseră toată placa oceanică,
Peştii înotau acum spre centrul pământului,
Ca nişte furnici gonite de ploaie,
Cozile lor zvâcnind paradoxal
Prin straturile tot mai fierbinţi
De metale grele.

Şi de altfel,
Soarele de deasupra acestei lumi
Ajunsese să fie foarte roşu.

Efectul fluture

De câte ori ieşea el din casă,
Se mai prăbuşea pe undeva un avion.
Când îl părăsea iubita,
Valea Gangelui se acoperea cu apă.

Acum, îşi dădea şi el seama:
Răcelile lui stârneau uragane,
Bătăile de inimă – cutremure,
Iar vizitele lui la frizer
Aduceau cu siguranţă
Măcar câte o declaraţie de război.

Vecinii îl mirosiseră pe undeva,
Îl văzuseră ei aşa, cam abătut,
Dar mai încolo ceaţă.
Nu făceau, vezi, legătura.

Seara, se uita tot mai des la ştiri,
Unde vedea cum lumea
S-a mai dus încă puţin de râpă
Din cauza lui.

În ultima vreme, stătea mai mult pe-acasă,
Încerca să respire mai rar, în fine,
Se gândise chiar
Să-ncerce să şi moară din când în când,
În timpul dintre două nenorociri.

Calul troian

L-ai aşezat, cât e de mare,
În mijlocul camerei, unde ţin de obicei
Un spaţiu liber,
Pentru fericire şi alte lucruri.
“Poţi să faci ce vrei cu el”,
Mi-ai zis.

Păi, ce pot eu să fac cu el acum?
Ştiu că, la noapte, iubirea ta
Se va târî în întuneric afară
Şi va arunca în mine, prin plapumă,
Săgeţi otrăvite.

De fapt, dacă mă gândesc bine,
Poate că asta am vrut dintotdeauna
De la tine,
Un cal de lemn, cu care să-mi spui
Că pot să fac ce vreau.

Mâine în zori, cetatea trupului meu
Va fi, desigur, asediată,
Iar tu, victorioasă, nu vei lua din ea
Decât inima,
Cum au mai făcut-o şi altele,
Lăsându-mă să caut donator
Pentru un nou război.

Imunizare

Obişnuiţi cu testele nucleare,
Cu zbuciumata dezgropare a cărbunilor
Şi tot felul de dezastre ecologice,
Peştii din toate apele lumii
S-au mutat în Marea Moartă.

Zvonurile circulă, se zice că marea
Ar fi împărţită în două oraşe;
Acolo, înveliţi în sare,
Departe de năvoade,
Peştii tineri s-ar fi pus pe chefuit
Şi se ţin de nelegiuiri.

Ridic şi eu ochii spre cer,
Ca oricare altul, şi întreb:
Ei, Doamne, acum e-acum;
Cum o să mai calci Tu cu moarte
Peste Marea Moartă?…

Îmbrăţişare

În clipa asta, gândesc,
Aş putea foarte bine să fiu argonaut
Şi să vâslesc nechibzuit spre Caucaz,
Să-ţi aduc numai ţie povara de aur,
Nemaiştiută, a munţilor.

Aş putea să mă întorc măcar
Cu vreo floare de colţi,
Ori cu nişte praf selenar,
Ceva din care să înţelegi
Că lucrurile sunt toate pentru tine
Şi tu eşti cauza tuturor lucrurilor.

Deocamdată, mai zăbovesc puţin
În spaţiul dintre trupul tău
Şi lume,
Până când va veni corabia să mă ia,
Tocmai în clipa în care tu
Mă vei strânge cel mai tare.

Semn bun

Cu urechea prinsă de pământ,
Te privesc fără să ştii
Cum îţi ronţăi trufaşă unghiile,
Rumenă şi generoasă
Ca o pictură de Rubens.

Undeva, departe de locul acesta,
O turmă de elefanţi a trezit pământul
Şi el a început deja să te iubească,
Amintindu-şi de la capăt,
Pe drumul cel mai lung,
Istoria omenirii până la tine.

Cucerirea vestului

Mai lasă-mă puţin, îngerule,
Lasă-mă să mă uit spre răsărit;
Au rămas câteva lucruri
Care nu îmi sunt foarte clare.

Vreau să văd încă o dată
Râurile în care m-am înecat,
Văile în care am căzut,
Munţii pe care nu i-am urcat…

Pe acolo, pe undeva
Se află, fireşte, răspunsul
La toate întrebările mele,
Pe care nu ţi le mai pun acum,
Din lipsă de timp.

Apoi, îngerule, poţi să mă arunci
În apa asta liniştită din faţa mea,
În care, iată, şi soarele pare
Că vrea să intre o dată cu mine.

Evoluţionism

Cu oasele verzi scuipate-n afară,
Din gropile vremii sărite,
Veneau pe pământ, de soare gonite,
Lăcustele-n mijloc de vară.

Desfăcute din moluşte,
Şi-au uitat de tot părinţii
Şi, intrând în el cu dinţii,
Vrut-au din pământ să muşte.

Din gropile vremii, pe vreme stăpân,
La viaţă şi omul ieşise;
Era deja toamnă şi câmpul rodise
Şi omul era, doar, păgân.

Coasa lui a risipit
Toată oastea de lăcuste;
Nici n-au apucat să guste
Din pământ, că le-a…cosit.

Gând

Sufletul meu
E un lift care nu şi-a găsit încă
Etajul la care a fost chemat
Între mine şi Dumnezeu.

Moştenirea

Porumbelul pe care-l lăsase Noe să plece
Apăruse cu o creangă de măslin în cioc.
Elefantul, delfinul şi vulpea polară
(Şi nu numai ei)
Aduseseră, ei ştiau de unde,
Alte crengi de măslin.

Văzând asta, Noe,
Care, ca şi strămoşii lui la vremea lor,
Era puţin superstiţios,
S-a gândit că ar putea fi un semn,
Aşa că s-a apucat să planteze măslini
Prin toate ţările pământului.

Probabil că ajunsese la ultima ţară
Când i s-a arătat curcubeul
Şi el a înţeles
Să ne lase nouă livada de măslini,
Ca să avem grijă de ea
În locul lui.

Soldaţii

Mi-am aşezat soldaţii de lemn
În faţa mea, pe covor;
Iată-i înşiruiţi pe două fronturi,
Gata de luptă.

Mai întâi însă, trebuie să am grijă
Să vorbesc cu fiecare în parte
Despre necesitatea războiului,
Apoi să-i învăţ regulile de bază:
Victoria cu orice preţ
Şi puterea de a-ţi iubi duşmanul.

Deşi pe feţele lor
Nu se vede nici o schimbare,
Ceva îmi spune deja
Că, în luptă, soldaţii mei
Nu-mi vor asculta sfaturile
Până la capăt.

Trecerea

E drept, se mai întâmplă din când în când
Să cadă câte cineva peste bord,
Ne-a spus zâmbind căpitanul,
Puţin după ce începuserăm
Să ne desprindem de ţărm.

Oricum, nu trebuie să vă îngrijoraţi,
A continuat, destul de convins,
Aşa că nu m-am mirat prea mult
Când, într-o dimineaţă,
Nu mi-am mai găsit pe punte părinţii.

Am încercat să nu-mi fac probleme
Nici când fraţii şi surorile mele,
Apoi câţiva dintre copii
Au sărit în apă, unul câte unul,
Bolnavi deja de o formă sau alta
A răului de mare.

Câteva lucruri s-au schimbat de atunci.
Ni se transmite să fim prudenţi,
Cei mai mulţi dintre noi au intrat
În jumătatea nesigură a oceanului;
Nu uitaţi să respiraţi,
Ni se mai spune.

Deşi nu ne-am pierdut vreo clipă speranţa,
Ne e destul de greu,
Lumea continuă să cadă peste bord,
Mai ales că, de la o vreme,
Între cer şi apă
Nu mai este mult spaţiu vizibil.

Mă uit la tine suspicios,
Întrebându-mă fără să-ţi spun
Dacă nu eşti cumva mai aproape ca mine
De marginea punţii

Şi sunt gata să te uit.

Sfântul munte

Vânturi uscate dinspre nord
Şi ploi friguroase de cenuşă
Bat adânc, cu limbi de ceas,
În cadranul de stâncă
Răbdător ca veşnicia.

Muntele îşi aminteşte câteodată
De paşii sănătoşi ai sfinţilor pe pietre
Şi de oamenii
Care veneau să-l mute din loc
Cu o singură mişcare a sufletului.

Mai vin şi acum pelerini,
Atârnaţi de ceruri, între două furtuni,
Bâjbâind cu inimile-n afară,
Să intre mai întâi cu ele
În templul tăcerii promise.

Singure în cuiburile lor de lumină,
Păsările târzii ale raiului
Coboară uneori pe frânghii
Şi aruncă tot mai rare umbre
În genunea timpului.

Încercări

La echinox, purtai părul despletit
Şi din pântece îţi ieşiseră ghiocei,
Ca dintr-un pământ în aşteptare.
Pe mine mă puseseră să atârn
De celălalt taler al timpului, unde tu
Nu erai decât o amintire în zăpadă,
Aşa că, vezi, nu puteam să te iubesc.

La solstiţiu, cerul se rupsese în două
Şi aş fi vrut să te iubesc atunci,
Dar s-a întâmplat ca jumătatea cerului
Să fie tocmai între buzele noastre,
Pe care abia izbutisem
Să le aducem ceva mai aproape.

În restul timpului, am fost mai mult plecat:
Ba trebuia să câştig un război,
Ba să descopăr nişte continente;
Nu aveam cum să te iubesc.
O să încerc totuşi în continuare,
Câtă vreme nu e prea târziu.

Camera obscură

În apartamentul lui de la etajul patru
Avea o cameră obscură:
După fiecare zi de lucru
Îşi făcea câte o poză,
Şi-o developa singur, în linişte,
Apoi o punea într-un sertar.

Uneori,
Dacă ziua fusese foarte bună,
Îşi făcea chiar mai multe poze,
Ca să fie sigur.

Poate este nevoie vreodată
De un voluntar,
Cineva care să salveze lumea
Sau să fie primul om pe Marte.
Trebuie să ai tot trecutul într-un sertar,
Să poţi proba că eşti de încredere.

De când era cap de familie,
Îşi aduna seara soţia şi copiii
Şi le făcea şi lor poze.
Avea grijă să nu iasă şterse
Şi, câteodată, le mai punea şi în ramă.

Nu se ştie niciodată
Când ai nevoie de o poză,
Obişnuia el să spună,
Răsfoindu-şi mulţumit albumele
În faţa cunoscuţilor şi necunoscuţilor.

Acrobatul

Eu, acrobatul,
Execut zilnic
Un număr obişnuit din program:
Mersul pe sârmă la mare înălţime,
Fără plasă dedesubt.

Fac asta de multă vreme,
Pot spune chiar că m-am obişnuit
Cu ideea.
Principalul în sportul ăsta
E să priveşti tot timpul înainte.

Totuşi, astăzi mi-am propus
Să fac o mică schimbare
În program,
Să mai vadă lumea şi altceva:
Astăzi vreau să cad.

Fac o mişcare greşită,
Mă dezechilibrez,
Pun piciorul alături de sârmă
Şi arunc o privire în jos,
Să văd reacţia publicului.

Dar, iată, nu e nimeni acolo.
Doar vreo şase miliarde de locuri goale,
Spectatorii au plecat de mult,
Grăbiţi spre alte părţi ale oraşului,
Unde trebuie să fi fost
Atâtea alte lucruri de văzut.

Aşa că îmi reiau liniştit
Poziţia iniţială
Şi continuu să-mi fac numărul obişnuit,
Fără să uit, bineînţeles,
Să privesc înainte.

Perspectivă

Dacă la meteo nu s-ar mai anunţa
Atât de multă ploaie,
Poate că şi vieţile noastre
Ni s-ar părea puţin schimbate.

De pildă, aş putea să-ţi spun că mă duc
Până la magazinul din colţ
Şi, de fapt, să mă întorc la tine
Cu un leş de balaur pe umăr,
Pe care ţi l-aş aşeza devotat
La picioare.

Iar tu
Nu numai că m-ai iubi pentru asta,
Ci mi-ai şi dărui în schimb
Prezentul şi viitorul tău
Sau ce-ai găsi mai la îndemână.

Ultimul poem de august

Domnilor, cred că faceţi o greşeală,
Striga anticarul de pe Champs Elysées,
Ştergându-şi fruntea cu o batistă,
În timp ce braţe hotărâte-l împingeau
În apa fluviului.

Ar fi trebuit să se aştepte la asta,
Multe se schimbaseră în ultima vreme;
Cărţile nu mai aveau acelaşi miros,
Îngălbeneau mai repede pe la colţuri
Şi nu mai venea parcă nimeni
Să le cumpere.

Doctorul care-l văzuse săptămâna trecută
Dăduse din cap că nu, nu e bine:
În ochiul lui bătrân, ca o prăpastie de ape,
Ceva se tulburase,
Ca şi cum înaintea lui timpul
N-ar mai fi avut nimic de arătat.

Poate de asta nici nu prevăzuse
Ce i se întâmpla acum – curios,
După ce în paginile cărţilor
Pe care le citea seara, la lumânare,
Lumea se sfârşise de atâtea ori
Şi începuse din nou, sub privirea lui,
Întotdeauna după nişte legi foarte simple.

Acum, deşi i se luaseră toate cărţile,
Deşi bibliotecile fuseseră incendiate
Şi toţi colecţionarii alungaţi din cetate,
Deşi era, în fine, atât de singur,
Bătrânul anticar se mai împotrivea încă
Braţelor hotărâte care-l împingeau
Din ce în ce mai adânc în apă.

De o parte şi de alta a Senei,
Oamenii ieşeau rânduri – rânduri din istorie
Ca dintre copertele unei cărţi vechi,
Sub soarele roşu de august,
Curgând în sens opus.

Dream Theater

Pe drumul ăsta, la un moment dat,
Şi-a încurcat umbra cu umbra mea
Şi iată, abia acum
Mi-am dat seama.

O, ce pacoste a dat peste mine!
De azi înainte,
Să târăsc după mine umbra ei,
Cu toate problemele ei de umbră, care automat
Vor deveni şi problemele mele.

Nu, umbra asta nu mi se potriveşte.
Uite, nu mai am pic de somn,
Nu mai am pic de linişte
Şi parcă au început să-mi crească frunze,
Să-mi crească flori,
Iar în frunte, ochi şi urechi
Am cuiburi de rândunele.

Mai am o singură scăpare:
Trebuie să fac cale întoarsă,
Să mă întâlnesc cu ea în acelaşi loc
Şi să vedem împreună
Dacă se mai poate repara ceva.

Ridicarea oceanelor

Iubito, chiar în seara asta
Oceanele-or să se ridice.
Să mergem amândoi pe ţărm
Să le privim în seara asta.

Nu mai departe de apus,
Mareea va-nghiţi pământul.
Să ne-ngropăm adânc în plajă
În aşteptare, la apus.

Poate că va ieşi din valuri
De mult uitata Atlantidă.
Va trebui să fim acolo,
Rebotezaţi şi noi în valuri.

În seara asta, pentru noi
Oceanele-or să se ridice.
Şi lângă ultima lor moarte
Doar noi vom mai trăi, doar noi.

Ritual

E reconfortant uneori
Să te opreşti din drumul tău
Pe unde mai vezi o biserică,
Să faci câte o cruce.

E aproape ca şi cum
I-ai da bună ziua lui Dumnezeu;
Numai Avraam sau Moise
Aveau voie mai de mult, aşa,
Să-i dea bună ziua lui Dumnezeu.

Ar trebui să se pună biserici
La fiecare colţ de stradă.
Dacă cerul nu se mai vede
(Şi oamenii de la staţia meteo
Au spus clar: nu se mai vede),
Măcar să se vadă câte o clopotniţă.

Dimineaţa, la ora şase,
Începem să urcăm străzile oraşului
Şi ne ducem visele în spinare
Către locul de sacrificiu,
În fabrici, şcoli sau birouri.
Dacă nu ne mai simţim motivaţi,
Mâzgălim repede o cruce
Şi ne trece.

Umbra lui Hamlet

Te rog, Doamne, schimbă-mi rolul ăsta,
Am început să cam obosesc
De când îl tot joc.
Mi-ar prinde bine nişte replici noi –
Pe astea cred că te-ai convins şi tu
Că le ştiu destul de bine.

De secole încoace, oamenii
Oftează amar la fiecare ciocnire a mea
Cu viaţa, ura, moartea
Sau slăbiciunea femeilor
Şi toată lumea repetă după mine
Când eu mă întreb, cât pot mai retoric,
Dacă să mai fiu
Sau să nu mai fiu.

Programul meu e foarte încărcat,
Uneori mi se întâmplă să mă aflu
În mai multe teatre deodată.
Şi iată, am auzit vorbindu-se
Că în stagiunea următoare
O să se joace iar piesa cu mine.

Dacă nu ai la îndemână
Nişte roluri mai mari,
Mă mulţumesc cu unul de figurant,
Poate chiar în aceeaşi piesă,
Măcar n-aş mai muri aşa de des
Şi cu atâta convingere.

Iar bufonilor acestora, Doamne,
Care-şi închipuie că-l joacă pe Hamlet,
Dă-le şi lor nişte gânduri, nişte lacrimi,
Sau măcar o cupă cu otravă
Şi pune-i apoi să prezinte sălii
Punctul lor de vedere.

Soartă

Sub mine s-a deschis o treaptă
Şi m-am prăbuşit în lume,
Fără nici o explicaţie.

M-au năpădit din toate direcţiile
Florile, oamenii, stelele
Şi nici n-am apucat să-mi dau seama
Ce se întâmplase.

Undeva trebuie să se fi greşit,
Poate că m-au luat drept altul.
Oricum, nu pot încă să am asemenea gânduri.
Mai întâi am de dus la capăt
O viaţă abia începută,
Una pe care am legat-o de a mea
Şi încă cel puţin două,
Pentru care ridic în fiecare zi
Monumente de speranţă.

Apoi, dacă mai rămâne timp,
O să gândesc şi
La alte lucruri.

In utero

Am avut un vis teribil:
Se făcea că eram la capătul lumii
Şi începusem aşa, de la un capăt,
Să o înghit,
Înghiţeam tot ce-mi intra în gură,
Pe care o deschisesem foarte larg.

Tot ce se întâmpla să fie
În apropierea gurii mele
Ajungea numaidecât în gât, nemestecat,
Ca odraslele în gâtul lui Cronos
(Pe asta, îmi amintesc bine,
O mai auzisem undeva).

Nu toată lumea apuca totuşi
Să intre în mine pe gură.
De pildă, păsările îmi intrau prin urechi,
Râurile pe sub piele,
Iar munţii ajungeau mereu deasupra sprâncenelor
Şi îmi sfredeleau ireparabil fruntea.

Cum se ştie că, în vis, lucrurile
Se întâmplă mai încet
Decât am vrea,
Mi-am dat seama abia târziu,
Când nu numai că terminasem cu lumea,
Ci mă înghiţisem şi pe mine.

Atunci m-am trezit.

Şi, pentru că tot ce îmi aminteam
Era visul meu,
M-am gândit că trebuie să mă aflu
La capătul lumii,
Aşa că am deschis gura larg
Şi am început să trăiesc.

Convieţuire

Deşi erau văzuţi tot timpul împreună,
Iar despre iubirea lor se vorbea
Numai de bine, pe toate continentele,
Între ea şi el existase mereu
Un râu destul de adânc.

Râul nu era atât de important,
Încât să fie trecut pe vreo hartă.
Totuşi, în el înotau zi şi noapte
Cam toţi cunoscuţii celor doi,
Rude, colegi de serviciu, admiratori,
Vânzători de pepeni şi struguri.

Se ţineau de mâini, cum apucau,
Pe deasupra capetelor zgomotoase.
De multe ori cădeau şi ei în râu,
Unde nu erau niciodată singuri
Şi trebuia să se stropească unul pe celălalt
Cu apă,
În aplauzele tuturor.

Îndoiala

Înainte de a-l privi în ochi pe Iisus,
Petru a simţit nevoia să ia
Câteva măsuri de siguranţă,
Ca să nu se trezească spunând
Vreo prostie.

Mai întâi, s-a răsucit pe călcâie
Spre locul unde colegii lui apostoli
Se aşezaseră să se roage.
“Mă îndoiesc”, a spus el şovăind,
Observând că ei se gândeau la altceva.

Şi i-a amintit apoi, pe rând,
Pe toţi înaintaşii lui pescari,
Luându-i invers, de la tatăl lui
Până unde şirul li se pierdea în lumină;
Ajungând cu gândul acolo,
A dus un deget la barbă şi a repetat:
“Mă îndoiesc”.

În fine, pentru că mai rămăsese timp
Până la răsăritul soarelui,
S-a gândit să arunce o privire
Spre dealul Golgotei, care se vedea foarte bine
Din poziţia lui
Şi, uitându-se în zare, a spus din nou:
“Mă îndoiesc”, de data asta convins.

Situaţia fiind acum limpede,
A ridicat ochii spre învăţător
Şi i-a răspuns că nu,
Deşi acesta
Nu îi pusese nici o întrebare.

După care, nemaiavând oricum
Nimic de pierdut,
Petru a pornit pe drumul lumii,
Pe care a smuls-o din pământ
Şi a mutat-o răbdător
Cu rădăcinile în cer.

Adaptare

Stătuse atâta timp sub apă,
Încât, ca să supravieţuiască,
A fost nevoie să-l pună de urgenţă
Într-un acvariu.

Acolo mai erau şi alţi oameni,
Aleşi dintre cei plecaţi
Pe mare, în războaie sau pe lună
Şi care n-au mai putut fi niciodată
Aceiaşi.

S-a obişnuit şi el curând
Cu viaţa în acvariu.
Cu familia, care îi făcea vizite zilnice,
În orele dintre mese,
Se înţelegea mai mult din semne,
Trimise prin transparenţa sticlei.

Nu i se dăduse de înţeles
Dacă avea să mai iasă de-acolo.
Oricum, judecând după tăcerea lui,
Era de presupus că nu îşi pune
Astfel de probleme.

Colecţionarul

Port cu mine un vas de sticlă
Pentru prins stele.
Astfel, nopţile mele
Sunt, negreşit, mai lungi ca zilele
Şi nu seamănă între ele.

Nu pot măcar să închid un ochi,
Stelele sunt foarte capricioase:
La cea mai mică bătaie de inimă a cuiva,
Se rup de pe creanga cerului
Şi pornesc spre pământ.

Stelele nu trebuie lăsate să se piardă
Şi de aceea eu pot spune exact
Unde cade fiecare
Şi după cât timp.
Pentru că moartea stelelor
Este irepetabilă, am fost nevoit
Să le prind până acum pe toate.

Veţi zice: ei bine,
Ce fel de obicei mai e şi ăsta?
Mi-ar plăcea să vă răspund,
Dar trebuie să ţin necontenit
Ochii pe cer.

Şi vasul meu, iată,
Nici nu a început să se umple.

Îndrăgostiţii

Ar fi putut ridica între noi
Ceva mai serios, ca un lanţ de munţi,
Să ne trezim într-o dimineaţă
Cu zările întunecate,
Eu în umbra versantului drept,
Tu la poalele celui stâng.

Ar fi putut să pună la mijloc
Un continent încă nedescoperit,
Iar eu l-aş fi căutat cu corăbiile
Până când aş fi murit într-o insulă,
La jumătatea drumului.

Sau cel puţin să ne aşeze separat,
Fără schimbări majore,
La distanţă de două – trei secole
Şi să mă pună să citesc despre tine
În cărţile de istorie,
De unde nu s-ar înţelege foarte clar
Dacă erai sau nu o femeie frumoasă.

Nu ne desparte totuşi
Decât foaia asta de hârtie;
De ea ne-am rezemat umerii,
Pentru că ne place s-o ţinem
Dreaptă
Şi încercăm prin ea să vorbim
Despre furtunile care se anunţă
Când în emisfera ta, când în a mea.

De asta nici nu-ţi spun aceste lucruri,
Ci doar le scriu mărunt
Pe partea mea de foaie,
Pe care, m-am obişnuit cu ideea,
Tu nu ai s-o vezi niciodată.

Lamentaţii

Nu e de glumă cu pietrele astea,
Mi-a strigat Sisif din vârful muntelui.

Dacă stai prea mult în preajma lor,
Ajungi şi tu piatră, ca ele;
Asta aveau în minte şi zeii
Când m-au adus aici.
Anunţă-ne, mi-au zis,
Când începi să-mpietreşti pe la margini.

Pe urmă au plecat cu alte treburi
Şi au uitat de mine.
De câteva mii de ani,
Ei au avut timp să şi moară,
Iar eu sunt tot pe muntele ăsta
Şi, în ciuda tuturor bolovanilor,
Refuz să mă rostogolesc.

Pune-te şi tu în locul meu.
Sufletele aşteaptă la poarta infernului
Şi nici unul n-are voie să intre
Până la mereu inevitabila mea
Mineralizare.

Despre iarbă

În drumurile mele de până acum,
M-a însoţit ca o umbră;
Oriîncotro m-aş răsuci,
Iarba mi se aşterne sub picioare
Cu o încăpăţânare milenară.

Am încercat să scap de ea
În diverse moduri:
Am pictat-o, i-am făcut poze,
Am scris despre ea poezii,
Am cântat-o de la rădăcină
Până la capătul intrat în cer.

De câteva ori, m-am făcut pur şi simplu
Că nu o cunosc.
Atunci, şi-au găsit alţii timp
S-o ardă, să ridice pe ea oraşe
Şi la urmă să intre cu microscopul
În ce mai rămăsese.

După toate eforturile făcute,
Visele îmi sunt încă bântuite
De o prezenţă vegetală.

Mai este cel puţin un fir de iarbă
Într-un colţ de suflet,
Îmi spun speriat,
Trezit noaptea din somn.

La despărţire

De acum ne vom scrie foarte des.
Sunt sigur că vom vorbi mai mult
Şi la telefon,
Aşa că, vezi, nu ai nici un motiv
Să plângi.

Nu mă mai ţine de mână,
Aerul va rămâne respirabil,
Marea va rămâne sărată,
Umbrele noastre vor lua în continuare
Forma locurilor pe unde trecem.

Vremea nu va fi mai schimbătoare
Decât de obicei.
Universul va sta în picioare,
Nu va trebui nici măcar cârpit;
Nu ai nici un motiv să plângi.

Expoziţia

În fiecare an, de ziua mea,
Am primit daruri minunate
De la voi, cei care mă iubiţi.

La început, câteva lucruri esenţiale:
O cană cu lapte, o frunză,
Nişte chipuri de sfinţi
Şi multă lumină, atât de multă, încât
Mai rămânea de obicei o parte
Şi pentru serile de iarnă.

Mai târziu, la lista cadourilor s-a adăugat
Un număr de cărţi fundamentale,
Care se terminau mai mereu
Cu câte un semn de întrebare,
Apoi nişte plicuri cu flori presate,
Primite nici nu mai ştiu de unde,
Să-mi dea peste cap toate semnele.

Eu n-am ştiut ce trebuie să fac
Cu aceste visuri.
Am găsit pentru fiecare o ramă
Şi le-am atârnat pe pereţii camerei mele,
Cum am putut mai frumos,
Iar într-o zi, fără îndoială,
Avea să se-ntâmple ceva.

Acum, pereţii sunt aproape acoperiţi
Cu tablouri,
Aşezate cronologic, de la fereastră
Până deasupra patului.
Prietenilor mei le place să vină aici,
Să-şi clătească ochii cu ele;
Zic că ei au dus-o mai prost,
Că n-au avut atâtea de pus în ramă
În viaţă.

E adevărat că, în ultimii ani,
Primesc doar nişte poze îngălbenite,
Amintiri de la o rudă de departe,
Pe care nici nu le mai înrămez.

Totuşi, ei profită de orice prilej
Pentru o nouă vizită.

Rămân pe gânduri în urma lor,
În galeria mea improvizată
Şi îmi pun tot felul de întrebări târzii
Despre sensul artei
Şi al vieţii în general.

În timpul liber

Când terminăm cu salutatul
Vecinilor de scară, când scăpăm
De stagiul militar obligatoriu,
Când vine seara,
Mergem toţi la cules de scoici.

Ne spălăm pe dinţi, ne bărbierim,
Ascundem puştile în debara,
Ne adormim copiii
Şi o luăm la picior spre ţărm,
Cu paşi mari, gândind pozitiv.

Scoicile sunt mereu proaspete,
Mereu ude,
Se vântură marea singură prin ele
Ca prin peşterile Atlantidei.

Paralel cu marginea valurilor,
Nisipul e tăiat de linii drepte.
Spaţiile dintre ele
Se ocupă treptat,
În ordinea sosirii pe plajă.

Nu avem voie sub nici o formă
Să ne întindem dincolo de linie,
Dar, în rest, putem fi fericiţi
Culegând de câte ori putem
Scoica din culoarul nostru,
Câteodată până dimineaţa.

* * *

Trebuie să mai fie pe undeva
Un loc şi pentru noi.

Dacă e să ne luăm după semne,
Pământul e deja populat,
Roata se învârteşte uniform
Şi tot ce era important de spus s-a spus,
În mod sigur, măcar o dată.

Începutul oricum este mai greu,
Chiar şi pentru eroii tragici;
La urma urmei, nu ştim să iubim
Nici noi
Decât din auzite.

Prea târziu

Păianjenul a aruncat pânza
Spre mine
Într-un moment total nepotrivit;
Să fi mai întârziat o clipă
Şi poate că nici n-aş avea acum
Subiect de discuţie.

Nu mă uitasem decât puţin în jur,
Nu-mi obişnuisem încă ochii
Cu întunericul,
Rămăsesem chiar cu nişte îndoieli
În legătură cu iubirea, cosmosul, inima
Şi alte câteva enigme.

A pornit în aer deodată,
Neanunţată, nebănuită,
Străbătând luminos şi fatal
Distanţa
De la colţul tavanului la mine.

Ziua asta mi se pregătise de mult,
Generaţii întregi de păianjeni
Se specializaseră în proiectarea şi producţia
Pânzei mele;
Fără ca eu să ştiu,
Îşi strecuraseră firele complicate
Printre stele, ceşti de cafea
Şi liniile din palma mea stângă.

Ultimul păianjen stă acum
Nevăzut în faţa mea
Şi-i simt prin beznă miile de ochi
Cu care m-a fixat bine,
Asigurându-se că reflexele mele
Vor veni cu cel puţin o clipă
Prea târziu.

Geneză

Dumnezeu nu a avut nevoie
Pentru a crea lumea
Decât de un fir de iarbă,
Un punct de sprijin, cum ar veni,
Într-un moment de divină plictiseală.

A luat firul între degete
Şi l-a răsucit în jurul zării
Până când i-a ieşit un cer verde,
Pe care l-a răsturnat întreg, imparţial,
Peste umbre,
Ca şi peste umbrele umbrelor.

Fiind astfel rezolvată
Problema populării pământului
Cu bărbaţi şi alte vieţuitoare,
Dumnezeu a mai luat un fir
Şi l-a pus în ochiul primei femei,
În faţa căreia toţi s-au recunoscut pe dată
Îndrăgostiţi.

Când te gândeşti
Ce multă iubire şi câtă
Bătaie de cap
De la nişte fire de iarbă!

În lipsa ei

Musonul bate de două ori pe an:
O dată îneacă lumea în ocean,
O dată îneacă oceanul în noi.

Cu el pleacă mereu, din inerţie,
Trupurile găunoase ale vrăbiilor călătoare,
Dezbrăcate simbolic pe plajele Indiei,
Departe de casă.

La câţiva paşi mai încolo,
Pietrele în deşert pocnesc ritmic
La schimbările de temperatură ale singurătăţii.
În tot acest timp,
În soare au loc explozii.

(S-a deschis sezonul de pescuit,
S-a închis sezonul de pescuit)
Nu e nimic de mirare
Pe pământ.

Autoportret fără nume

Mi-am ascultat atent fiecare vorbă,
Am învăţat chiar pe de rost
Arborele meu genealogic
Şi câte ceva despre suflet;
Totuşi, mi-e teamă că între timp
Am uitat cine sunt.

E un lucru grav, vorbesc eu singur
Şi cum nu pot să mă dau de gol,
Caut
Să-mi amintesc de mine pe furiş.

Iată, întreb în jur despre mine;
Bat pe la uşile oamenilor,
Fluturând o poză de-a mea
Mai veche,
Dar nimeni în oraşul ăsta nu pare
Să mă fi întâlnit vreodată.

Îmi caut numele prin dicţionare
Şi conduc cercetări minuţioase
Pe pânza veştedă a lunii.
Se vede că nu am trecut nici pe-acolo,
De vreme ce, la întrebările mele,
Pietrele continuă să tacă.

Peste tot în lumea asta,
Încerc să găsesc un fir,
O umbră, o inimă comună, ceva,
Până la mine.

Nu mă înţelegeţi deci greşit
Dacă evit să mă recomand
Cu numele acesta înşelător,
Pe care, după toate semnele,
Nimeni nu mi-l mai cunoaşte.

Piramida

Ni s-a închis poarta spre veşnicie
Şi acum ridicăm împreună
O piramidă,
Cu vârful căreia sperăm
Să mai străpungem o dată cerul.

Construim piramida din cărţi de joc,
Pe care, în funcţie de epocă,
Le fabricăm din lemn, cărămidă,
Sau din oţel.

Până acum ne descurcăm bine.
Am prăsit deja nişte legende,
Am dezlegat câteva mistere,
Iar piramida noastră se vede acum
Chiar şi de pe lună.

Totuşi, de fiecare dată
Când vrem să punem ultima carte
În vârful universului,
Tot ce am construit până atunci
Se prăbuşeşte inexplicabil.

Acesta este, bineînţeles,
Singurul lucru care ne-a scăpat
În arta înălţării piramidelor;
Vom avea grijă ca data viitoare
Să nu se mai întâmple.

Gând

Oricât de mult ne-am strădui,
Drumurile noastre nu vor fi niciodată
Tangente
La cercul perfect al roţii.

Ieşirea din vreme

De îndată ce vom putea spune
Că am terminat de scris această carte
Şi că, în general, am răspuns
La toate întrebările care ne-au fost puse,
Vom porni în tăcere, amândoi,
Rezemaţi în mâini, pe aşteptata cărare
(Tot mai rar însorită) de frunze moarte.

Vom ivi după noi nefireşti livezi,
De sentimente târzii, înflorite,
Din care fluturi trecători
Vor sorbi polenul în descompunere –
Ciuperci zburătoare, mereu la datorie,
Gata să şteargă orice urmă lăsată
De trecerea noastră pe câmpiile lumii.

La stânga şi la dreapta, ca întotdeauna,
Vor sta nemişcaţi oamenii de piatră
În şiruri drepte, invariabili,
Amintindu-ne că nu suntem singuri,
Că nu vom fi niciodată veşnici,
Că, în definitiv, bunele noastre intenţii
Nu au cum să ne ducă
Mai departe de jumătatea drumului.

Lumea cu rădăcinile în cer

Prima carte a lui Nicolae Claudiu Solcan, *Căderea în cuvinte* (2002), era marcată de fascinaţia genezei, a începutului, a poveştii acestuia, proprie fiecărui poet adevărat în care se ascunde – spunea, altădată, Ioanid Romanescu – îngerul,

Dumnezeu, magul: a povesti, a (re)scrie, prin vers, povestea începutului lumii, a “vremii măreţe, când pământul mirosea a timpuriu”, a zilei obişnuite în care salcia sau vrăbiile sau lucrurile din preajmă nu-l mai pot învăţa nimic, a simbolului ascensional care leagă simpla viaţă de cosmos sau a mitului dintr-o lume precum Valhalla – iată una din mizele majore ale cărţii de debut. Şi lângă toate acestea, *clovnul*, tema lumii ca spectacol; clovnul lui Nicolae Claudiu Solcan din *Căderea în cuvinte* e, asemenea celui din teatrul lui Shakespeare, trist, înţelept, nefericit şi (numai la rigoare) comic: e August Prostul dar şi cel care spune adevărul depre oameni, discret, fără ornamente stilistice şi fără “rafinerii de maniere” comice. Lirica erotică venea acolo dinspre Nichita Stănescu şi mergea către Esenin, prin Paul Claudel, de unde, poate, şi sentimentul religios ca o (re)inventare a poveştii începutului, când totul va fi fost posibil, când chiar poetul ar putea vedea universul de dincoace de rău şi pe cel de dincolo de bine prin ochii verzi ai nevestei lui Noe.

Noua carte a lui Nicolae Claudiu Solcan, *Îndrăgostiţii vorbesc despre vreme*, e una a *lumii pe dos* unde, din cuvinte va fi rămas doar un “schelet galben”, iar pământul e plin de spânzuraţi: “Pe marginea de jos a timpului,/ Pământul era plin de spânzuraţi;/ Sub soarele roşu de august,/ Fiecare era atârnat de câte ceva,/ După puterile lui./ Marii oratori zăceau spânzuraţi de limbi/ Şi, de la Cicero la mascaţii moderni,/ Toţi părea să aibă, în mod straniu,/ O singură, multiplicată limbă./ Pe poeţi îi lăsaseră cu capetele-n jos/ Şi îi agăţaseră, ca ultim hatâr,/ De scheletul galben al cuvintelor,/ Încremenit între lume şi cer./ Semeţii cavaleri ai istoriei,/ Deveniţi de mult statui ecvestre,/ Atârnau şi ei, cu cai cu tot,/ De câte o stea căzătoare,/ Aşa cum o făcuseră întotdeauna./ Printre toţi aceştia, sită deasă,/ Se strecurau, spânzuraţi unii de alţii,/ Cei care nu mai avuseseră timp/ Nici de cal, nici de cuvinte/ Şi, curios, în inerţia obştească doar ei/ Părea că se mişcă spre infinit” (*Epitaf*). Din volumul anterior, Nicolae Claudiu Solcan reţine aici, mai ales, simbolurile ascensionale: zborul, urcuşul, înălţarea şi ceea ce Gilbert Durand numea “contemplare monarhică” sunt frecvente în cartea tânărului poet, încă elev la unul din liceele de elită ale Iaşului.

Dincolo de aceste teme şi motive care dau structura lăuntrică a liricii din cele două volume, trei sunt elementele noi care îi îmbogăţesc planul tematic şi problematica. Mai întâi este apariţia a ceea ce aş numi *nucleul epic* pentru că, iată, aproape fiecare poem din *Îndrăgostiţii vorbesc despre vreme* ascunde o poveste, cum ar fi, încă de la început, ludicul drum spre/ prin centrul pământului (*Fuga spre roşu*). O asemenea poveste e şi în unul dintre cele mai frumoase poeme de dragoste pe care

le-am citit în ultima vreme: “Mi-am purtat sufletul de lut/ Prin toate mormintele lumii/ Şi i-am dat multe, felurite forme/ Până să ajung la tine./ M-ai găsit într-o zi, pe marginea drumului,/ Aşteptându-te aşa cum o făceam,/ Probabil, de câteva milenii,/ Şi m-ai luat, sunt sigur de asta,/ În căuşul palmelor./ M-ai dus acasă şi m-ai curăţat/ De buruieni, de râme, de amintiri,/ Căci trebuia să fiu uşor şi slobod/ Înaintea atingerii tale,/ Niciodată ştiută./ M-ai frământat cu grijă,/ Să nu mă risipeşti cumva printre degete:/ Cu gesturi precise, de iubire ageră,/ Deprinsă de la strămoşi,/ M-ai amestecat încet, încet, cu visele tale./ Apoi, din mâinile tale au ieşit fulgere/ Şi, pe vasul de lut care ajunsesem,/ Ploile au răsărit câmpuri cu flori,/ Aşezate în motive statornice,/ Mai vechi decât ceramica însăşi./ O vreme, m-ai lăsat pe un pervaz,/ Să mă prindă soarele, să intre în mine tăcerea./ Într-o zi, m-ai luat din nou în palme/ Şi m-ai scos la vânzare/ În faţa lumii, la târgul de oale./ De atunci, de fiecare dată,/ S-a găsit câte cineva să mă cumpere,/ Aşa că am fost aruncat/ Prin toate părţile globului,/ Rămânându-mi doar să aştept/ Să intru iar în pământ,/ De unde încerc să mai ajung o dată/ În mâinile tale” (*Târgul de oale*).

În al doilea rând, Nicolae Claudiu Solcan ajunge în această carte la o explicită *corporalitate* a textelor, provenind din transferul fiinţei în univers, din substituirea cosmosului prin eul liric (*Intrarea la apă*); umbrele iau forma “locurilor prin care trecem” (*La despărţire*), la fel cum fiinţa stă, altădată, cu fruntea în coroana nucului: e o depersonalizare a lumii pentru a o *repersonaliza* prin acest transfer şi prin această substituire: “Sufletul mi se varsă prin stilou/ Ca flăcările pe nara balaurului,/ Şi paginile ard în jurul meu,/ Hrănite cu gânduri până la nori./ Cerneala camuflează foarte bine focul,/ Aşa m-au învăţat şi pe mine alţii;/ Poezia asta/ E ca un joc cu lăcuste prin iarbă./ Uite-mă cum stau călare pe munţi,/ Cu umerii înfipţi în soare/ Şi caut, la lumina lui, să mă feresc/ De rândurile deja scrise./ Câteodată mă întreb/ Dacă nu cumva m-am aşezat pe un vulcan/ Şi el o să mă arunce într-o zi în cer,/ Înainte ca eu/ Să fi terminat de ars toată hârtia” (*Depersonalizare*). În sfârşit, codul cultural discret, nu ostentativ (printre “figurile” lirice ale cărţii se numără Cicero, Rubens, Shakespeare) şi o cromatică *fauve*, cu tonuri expresioniste (soarele e roşu sau “foarte roşu”, scheletul e galben, iar oasele sunt verzi “scuipate-n afară”, cum se spune în *Evoluţionism*), împlinesc profilul unei cărţi care fixează numele unui poet adevărat. Chiar şi atunci când se văd reminiscenţe din lecturi, ele nu trec în pastişă şi nici în “epigonism”, Nicolae Claudiu Solcan găsind în poezia altora declanşatorul propriului text; ca în această sorescianǎ *Geneză*, de pildă: “Dumnezeu nu a avut nevoie/ Pentru a

crea lumea/ Decât de un fir de iarbă,/ Un punct de sprijin, cum ar veni,/ Într-un moment de plictiseală./ A luat firul între degete/ Şi l-a răsucit în jurul zării/ Până când i-a ieşit un cer verde,/ Pe care l-a răsturnat întreg, imparţial,/ Peste umbre,/ Ca şi peste umbrele umbrelor./ Fiind astfel rezolvată/ Problema populării pământului/ Cu bărbaţi şi alte vieţuitoare,/ Dumnezeu a mai luat un fir/ Şi l-a pus în ochiul primei femei,/ În faţa căreia toţi s-au recunoscut pe dată/ Îndrăgostiţi./ Când te gândeşti/ Ce multă iubire şi câtă/ Bătaie de cap/ De la nişte fire de iarbă!”. Nu ştiu ce opţiune va face elevul Nicolae Claudiu Solcan la încheierea studiilor liceale; sigur e că poezia îl va urmări toată viaţa, ca un însoţitor nevăzut şi ca un credincios paznic al sufletului, în care Nicolae Claudiu Solcan poate avea toată încrederea.

Ioan Holban